Ao. 1842. No. 104.

DONDERDAG, 29 DECEMBER.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Policie.

De Procureur Generaal der Kolonie *Suriname* herinnert de Ingezetenen, bij de op handen zijnde *OUD- en NIEUWJAARS-DAGEN*, aan het verbod, om binnen de Stad *Vuurwapenen* en *Vuurwerken* af te schieten.

Daar onvoorzigtigheid, bij de tegenwoordige drooge weersgesteldheid, zoo ligt nadeelige gevolgen zouden kunnen hebben, roept hij de medewerking der hoofden van huisgezinnen in, om alle gevaar ten dezen te helpen verhoeden, terwijl voor diegenen, welke zich in het afsteken van Vuurwerken willen verlustigen, aan de *Savane* zijde een ruim Veld open staat.

Paramaribo, den 28 *December* 1842.

De Procureur Generaal voornoemd, PH. DE KANTER.

ADVERTENTIEN.

(37302) De Substituut Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 30sten December 1842, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen.

De Slaven met namen: *Geduld, Premier, Katrijntje* of *Philida* en *Jan*; aankomende JOHAN WILHELM BECKER.

De Slaven met namen: *Betje, Martha, Leentje, Affiba, Charlotte, Bertha, Constantie, Frans, Betsiba, Roosje, Jetta, Antje, Frederik, Caro* en *Flora*; aankomende M. E. THIJM.

Den Slaaf *Hoop*; aankomende D. C. LENTZ.

Paramaribo, den 24 *December* 1842.

A. DE RANDAMIE, Subt. Exploicteur.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 24sten dezer, de Nd. Am. Brik Washington, Kapt. J. G. Mumford, van New-Bern, laatstelijk van Cayenne, hebbende 3 dagen reis.

Den 25sten, de Nd. Am. Brik Monument, Kapt. A. Vining, van Portland, hebbende 30 dagen reis.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 2 November 1842.)

FRANKRIJK.

PARIJS, 25 October.

Men spreekt van eene amnestie, die toegestaan zou worden aan de delinquenten van de nationale garde, bij gelegenheid van de inbezitneming van zijne betrekking door den generaal Jaqueminot. Men weet dat de dienst die te Parijs door de nationale garde verrigt wordt, onder zeer streng opzigt staat, en dat het verzuimen van wachten of andere overtreedingen op het strengste en op militairen voet met gevangenisstraf bestraft worden. Het is zonder twijfel, zegt de *Gazette de France*, om de slechte uitwerking, welke de keus van den generaal Jaqueminot voortgebragt heeft, te lenigen, dat men weder zijne toevlugt wil nemen tot een maatregel, die sedert verscheidene jaren in vergetelheid is gebleven.

De stad Straatsburg heeft 150,000 fr. toegekend aan den Heer Schwilgué, voor het in orde brengen van het uurwerk der hoofdkerk. De Heer Schwilgué had 300,000 fr. voor dien arbeid gevorderd. Men had geen werktuigkundige kunnen vinden, die deze taak op zich wilde nemen.

— De berigten uit Madrid van den 20 dezer leveren weinig nieuws. De generaal van Halen wordt gezegd zijn ontslag van het kapitein-generaalschap van Katalonie te hebben ingezonden; het gouvernement moet hetzelve echter niet aangenomen en den generaal beloofd hebben geld te zullen zenden. De kommissie wegens het wetsontwerp op de drukpers houdt voortdurend zamenkomsten. Men verzekert, dat de regent dit wetsontwerp in de eerste plaats aan de Cortes wenscht te zien aanbieden. De geruchten van ontbinding der Cortes en het zenden van 35 kommissarissen naar de provincien, om de verkiezingen voor te bereiden, schijnen niets dan verzinsels te zijn.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 26 October.

HH. MM. hebben gisteren onze hoofdstad met Hoogstd. tegenwoordigheid vereerd en woonden des avonds eene benefiet voorstelling bij van Mad. Schröckh, die reeds over de 50 jaren aan den schouwburg verbonden is. Des middags was diner ten hove, waaraan onder anderen ook vele leden der standen-kommissie deel namen. Na de voorstelling begaf ons koningspaar zich weder terug naar Potsdam.

Of de Graaf van Nassau, gelijk de couranten melden, zijn verblijf voor goed naar 's Hage zal verplaatsen, schijnt nog onzeker. In elk geval zou dit in een geldelijk opzigt een groot verlies voor Berlijn wezen, daar de Graaf met zijne gemalin alhier veel glans verspreidt en tot zijne huishouding over de tachtig personen in dienst heeft.

De Hollandsche tenorzanger Tuyn bevindt zich nog steeds hier en zal eerdaags zijne heldere stem in het opera-gebouw doen hooren. Zijne voordragt der oorspronkelijke Hollandsche volksliederen: *Wien Neêrlandsch bloed* en *Wilhelmus van Nassauwen*, alsmede die van Fransche romancen en Italiaansche gefioreerde aria's, heeft zijnen naam bereids beroemd gemaakt. Tuyn is de kweekeling van Bordogne en Banderali.

— Uit Napels wordt het volgende geschreven:

Voor de ongelukkige schuldeischers der Tavogliere bank kan nog altijd niets gunstigs worden gemeld. Wel hebben de Parijsche aandeelhouders kommissarissen herwaarts gezonden, die de aktien dezer bank liquideren; doch het algemeen gevoelen is, dat de ondernemers dezer aktieninrigting ter ontginning van de Tavogliere vlakten in Apulie eene vereeniging van schelmen waren, die met het minste vermogen bezeten, maar de buitenlandsche fondsen-speculanten van den beginne af hebben bedrogen; ten minste men wil weten, dat de kommissaressen der Hollandsche schuldeischers almede geene aktien hebben gevonden. Intusschen hopen deze nog altijd, dat het Nederlandsche gouvernement een paar fregatten naar de haven van Napels zal zenden, om onze regering te nopen hare autorisatie tot deze schandelijke handeling door eigene guarantie te dekken, waarop ieder buitenlandsche schuldeischer met grond moest rekenen.

— Van den Rijn, schrijft men:

Sedert eenige dagen is in de Fransche dagbladen gesproken van het ontwerp eens tolverbonds tusschen Frankrijk, Belgie en Duitschland. Dit plan moet bij Koning Lodewijk Filips ontstaan en een van de geliefkoosde denkbeelden van dezen grijzen vorst zijn. Wij voor ons gelooven, dat dit een der menigvuldige verzinsels is, welke de Parijsche nieuwsbladen dagelijks aan hunne lezers opdisschen. Afgezien daarvan, dat de strekking des Duitschen tolverbonds niet medebrengt zulk een verbond aan te gaan, moet ook de oppervlakkige kennis der commerciele en industriele gesteldheden der drie landen van dit denkbeeld doen afschrikken. Wij gelooven zelfs, om dezelfde reden, dat zulk een verbond niet eenmaal tusschen Frankrijk en Belgie tot stand zal komen, hoe sterk men ook uit staatkundige bedenkingen in Frankrijk geneigd mogt wezen, om, ten aanzien van materiele gesteldheden, een oog toe te doen. In geen land heeft de regering ten dezen opzigte minder magt dan in Frankrijk, nergens doen de particuliere belangen zich meer en met grooteren drang gelden dan daar. De groote natie wenschte overal vrijen uitvoer voor hare nijverheids-voortbrengselen, doch wil aan andere natien geene opoffering bewilligen. Sluit het gouvernement een handelstraktaat met dit of dat land, waardoor deze of gene tak van nijverheid wordt benadeeld, alsdan schreeuwt men oogenblikkelijk: het ministerie heeft de nijverheid des lands aan den vreemdeling verraden en verkocht. Elk kabinet is derhalve uiterst voorzigtig en sluit niet ligt handelsverbindtenissen, wanneer het niet oogenschijnlijk de voordeelen aan deszelfs zijde heeft. Wij gelooven mitsdien, dat het zeer moeijelijk zal wezen ook zelfs een eenvoudig handelstraktaat tusschen Frankrijk en Duitschland tot stand te brengen, hoe sterk de Fransche regering zulks ook schijnt te wenschen.

Mengelingen.

TESTAMENT VAN DEN HEER PHILIP THICKNESSE.

Hoe schandelijk ook de ondankbaarheid in zichzelve zij, wordt zij echter nog afschuwelijker wanneer dezelve bij kinderen, tegen hunne ouderen, plaats heeft; en evenwel ziet

men meenigmaal, dat, wanneer ouders hunne middelen uitgeput hebben, om hunne kinderen met eere groot te brengen, en daardoor in hunnen ouden dag behoeftig zijn geworden, de kinderen nalatig blijven in hunne verpligting, om hen den noodigen bijstand te verleenen. Zoodanig was, in Engeland het geval van den Heer Philip Thicknesse, die aan zijnen eigen zoon eene opvoeding gaf, welke hem in staat stelde, om naderhand, onder den naam van lord Audley, in de wereld te verschijnen. Dan, hoe deze zoon zich tegen zijn vader gedroeg, die oud en behoeftig werd, men kan ligt op maken uit het volgend gedeelte van des ouden mans Testament, waarin hij geschreven had: »Ik begeer, dat, na mijn dood, mijne regterhand afgehakt, en aan lord Audley zal gezonden worden, op dat hij de doode hand mag zien, door welke hem, in deszelfs leven, toen hij jong was, zoo veel guinjes gegeven zijn (aan welk zijnen vader, in zijnen ouden dag, gebrek had) boven en behalven eene kostbare opvoeding, met oogmerk opdat hij zoude worden HETGEEN HIJ NU IS, en niet zoude blijven HETGEEN HIJ TOEN WAS, — hopende dat zulk een doodelijk gezigt zijn geweten zal doen ontwaken, en hem tot zijnen pligt jegens God wederbrengen, opdat hij vergiffenis mag verkrijgen voor het verwaarloozen van eenen vader, die hem voorheen met zoo veel teederheid behandelde, en die, stervende, hem alles vergeeft, gelijk hij ook doet aan alle zijne vijanden.

VOORBEELDIGE STANDVASTIGHEID EENS REGTERS.

Een begunstigde knecht van den Prins Henrik, zoon van Henrik den IV, Koning van Engeland, werd voor 's Konings Bank van zekere misdaad beschuldigd, en op last van dat Geregtshof in hechtenis genomen. De jonge Prins dit vernemende, zag zulks aan als eene schending der achting en des verschuldigden eerbieds voor zijnen persoon, vloog in drift naar de zaal, waarin de Regters vergaderd waren, en beval dat men zijnen knecht terstond zoude ontslaan. Iedereen stond versteld en bevreesd over de drift van den Prins, uitgezonderd de Lord Opperregter, de heer William Gascoigne, die, zonder eenige ontsteldtenis of verbaasdheid te toonen, den Prins te gemoet voerde, dat hij zich behoorde te onderwerpen aan de wetten van het Koningrijk; doch dat, als hij iets voor den gevangenen doen wilde, het best ware, zich aan de voeten des Konings te werpen, om genade voor den misdadiger te verzoeken. »Dit", voegde hij daarbij. »is het eenige middel, om uw oogmerk te bereiken, zonder de wetten te overtreden, of de Justitie te beleedigen."

Dan, deze eerbiedenswaardige taal maakte geenen indruk op den Prins, die, met dezelfde drift, eischte, dat de gevangene terstond zoude ontslagen worden, met bedreiging, dat hij hem anders met geweld zou doen ontzetten. Doch de Lord Opperregter voerde hem met al de onverschrokkenheid van eenen Regter, die de waardigheid zijns ambts ten volle gevoelde, te gemoet: »Prins! ik beveel u, uit kracht van de gehoorzaamheid, die gij aan het Koninklijk gezag verschuldigd zijt, u met den gevangenen niet te bemoeijen, maar u van hier te begeven, op dat gij, door uwe driften, het Hof niet langer zoudt hinderen in de oefening van het regt." Op deze woorden werd de Prins woedend, en vloog naar den Lord, even als of hij hem te lijf wilde; doch zijn Lordschap bleef onbewegelijk, en sprak den Prins, met zijne gewone krachtige manier van zeggen, dus aan: »Prins! denk dat ik hier de plaats bekleed van uwen Souvereinen Heer en Vader, en uit deze beide betrekkingen zijt gij eene dubbele gehoorzaamheid verschuldigd. Ik beveel u derhalve, in zijnen naam, van uw voornemen aftezien, en in het vervolg een beter voorbeeld te geven aan hen, die te eenigen tijd uwe onderdanen zullen worden; en tot verbetering van de ongehoorzaamheid en verachting, die gij aan de wetten getoond hebt, beveel ik, dat gij u terstond in de gevangenis zult begeven, en er zoo lang in zult blijven, totdat de Koning, uw Vader, zijnen wil hieromtrent zal te kennen gegeven hebben." Deze woorden klonken als een donderslag in de ooren van den Prins: hij scheen er door tot bedaren gebragt te zijn; gaf zijnen degen, dien hij tegen den Regter getrokken had, aan zijn gevolg over, en begaf zich na eene diepe buiging voor den Lord Opperregter gemaakt te hebben, gewillig naar de gevangenis van 's Konings Bank.

Men gaf terstond van dit voorval aan den Koning kennis, en het ontbrak niet aan Hovelingen, die den Vorst tegen den heer Cascoigne trachten optezetten. Maar nadat de Monarch van al de omstandigheden naauwkeurig was onderrigt geworden, sloeg hij zijne oogen en handen hemelwaarts, uitroepende: »o God! hoe vele dankbaarheid ben ik u niet verschuldigd? Gij hebt mij een' Regter geschonken, die de Justitie zonder vreeze beoefent; en een' zoon, die niet alleen weet te gehoorzamen, maar ook zijne driften aan de gehoorzaamheid te onderwerpen."

ONZEKERHEID VAN DE TEEKENEN DES DOODS, DOOR EEN VOORBEELD BEWEZEN.

Onlangs overleedt, te Oosterwijk, in de Meijerije van 's Hertogenbosch, zekere vrouw, genaamd Elizabeth van Beurden, wed. van Wouter van Balthoven, oud omtrent tachtig jaren. Deze vrouw, aan eene heete koorts dood krauk liggende, meenden hare vrienden, dat zij overleden was; waarom zij haar ontkleeden, op stroo leiden, en volgens de gewoonte van de plaats, de klokken lieten luiden. Vervolgens door hare kinderen een doodkist besteld, en die des anderen daags, des namiddags, aan het sterfhuis gebragt zijnde, zouden de timmerlieden de overledene in de kist leggen; doch op dat oogenblik weder bij zich komende, zeide zij, tot groote ontsteltenis van allen, die er bij tegenwoordig waren: »Wat wilt gijlieden doen?" waarna zij voor het vuur gelegd en volkomen bij zich zelve gebragt werd. Zij herstelde vervolgens van die ziekte, en heeft haren overigen leeftijd in gezondheid doorgebragt. Zij verhaalde naderhand dikwijls, hoe zij, op den tijd, toen zij voor dood gehouden werd, het luiden der klokken, en de geschillen, die er tusschen hare kinderen, over de verdeeling van hare kleederen, voorvielen, onderscheidenlijk, doch zonder zich te kunnen bewegen of spreken, gehoord had.

MEN MOET NIEMAND WEGENS ZIJNEN STAND VERACHTEN.

Een jong edelman, die bij Lodewijk den XII, Koning van Frankrijk, als Page diende, had eens eenen boer zeer verachtelijk bejegend. De Koning dit vernemende, beval dat men den moedwilligen jongeling des middags geen brood moest geven, maar hem alleen vleesch en wijn voorzetten. Dit geschiedde; de Page eischte brood, dan men gaf hem niet. Hij klaagde zich daarover bij den Koning, maar deze vroeg hem: »waarom hij toch niet tevreden was met de spijze, die hij reeds had?" De Page antwoorddde: »omdat brood een noodzakelijk voedsel is, tot onderhoud onzes levens." »Zoo," zeide de Koning, »waarom behandelt gij dan dezulken kwalijk, die het u verschaffen moeten? waarom veracht gij de boeren, die door hunnen noesten arbeid het brood uit de aarde doen voortkomen?"

Adversaria.

Het gebeurde eens te Venetiën, dat een bakker bij eenen man gevonden werd, die dood gestoken was; een mes stak in het lijk, en de bakker had toevallig eene schede in zijn zak, welke allerjuist voor dat mes paste. Hierop werd de arme hals veroordeeld en gehangen, schoon geheel onschuldig aan den moord, gelijk bleek, korten tijd, nadat hij ter dood was gebragt. Dit geval gaf aldaar den oorsprong aan een opmerkenswaardige gewoonte, dat, namelijk, een geregtsbediende, ten dien einde aangesteld, eer het vonnis over eenen misdadiger, die overtuigd is geworden, geveld werd, den Regter toeriep: Ricordatevi del povero fornaro, dat is: gedenk aan den armen bakker.

Deze gewoonte duurde vele eeuwen; maar onlangs heeft zij opgehouden: 't welk, onzes oordeels, niet had moeten geschieden.

In het jaar 1621 woonde er, te Oostwoude, een dorp tusschen Medemblik en Hoorn, een schoolmeester, die twee zonen en eene dochter had, welke alle drie blind geboren waren. De moeder van deze kinderen, die, van jongs af, kwade oogen had gehad, werd ook eindelijk geheel blind. De namen der twee zonen waren Rieuwert en Pieter; beiden hadden zij zulk een uitmuntend geheugen, dat ieder van dezelven het geheele Nieuwe Testament van buiten konden opzeggen, en alle de Psalmen van David uit hun hoofd opzongen. Dan, dit was het nog niet alles; zij kenden insgelijks van buiten den geheelen Heidelb. Catechismus, het boekje van Aldegonde, KORT BEGRIP DER CHRISTLIJKE RELIGIE, en nog een boekje over de Pest, van Clemens Martensz, gewezen Predikant te Hoorn. Zij hadden dit in huns vaders school geleerd van de schoolkinderen, die hen dagelijks een gedeelte moesten voorlezen, tot dat zij het geheel van buiten kenden.

SPREUKEN.

Het is gruwzaam iets tot het onderwerp van spotternij te maken wat voor anderen een Heiligdom is; wat hen in het goede doet volharden, en hem in het ongeluk sterkte bijzet, wat hen met menschenliefde vervuld, hun hart verwarmt, en hun, bij het naderen van den dood, den besten troost schenkt.

Men heeft met de verborgenheden des Christendoms, zoo onbeschroomd den spot gedreven, dat een Godsdienstig gemoed zijn geloof aan dezelve gaarne in dichte sluijers hult, ten einde zich in de stille eenzaamheid des te inniger daar in te verlustigen.

Men moet geene Godsdienst zonder eenige wijsheid omhelzen; maar men moet ook nimmer eene wijsheid zonder Godsdienst goedkeuren.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Noord-Holland, Kapt. H. K. Ruijl. — Adres bij Geb. Reijns.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Nathalie, Kapitein S. Nielsen. — Adres bij L. D. I. van Bommel.

Het gekoperd Geljootschip Wilhelmina, Kapt. J. N. Klint. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit primo JANUARIJ 1843.

Het Nederlandsch Kofschip Ida Cornelia, Kapt. W. F. Schenk. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Nederlandsch Kofschip Jacoba, Kapt. A. K. de Groot. — Adres bij J. M. Samson. Sluit 30 DECEMBER.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Julia, Kapt. J. Hilbrands. — Adres bij Josua Lyon.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Harmonie, Kapt. C. A. Schonbeck. — Adres bij J. F. Farereij.

Het Nederlandsch Kofschip Frieslands Gouverneur van Sytsema, Kapt. F. H. Zeylstra. Adres bij Leijsner en Scheffer.

NAAR ROTTERDAM.

Het Schoner Brikschip Agenoria, Kapt. W. van der Kolff. — Adres bij Leijsner en Scheffer. Sluit 2 JANUARIJ 1843.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.